

ANTONIO MONTIEL

«No em veig de conseller»

Podem és la tercera pota que sosté el Govern valencià. És fora de l'executiu, en actitud "vigilant", però la immediata revisió de l'Acord del Botànic pot aplanar el camí a una incorporació futura. Parlem amb Antonio Montiel, secretari general i síndic a les Corts, de la gestió del bipartit, la nova RTVV, el pacte amb Compromís i els diversos escenaris que es dibuixen a l'horitzó.

*Entrevista de Víctor Maceda
Fotografies de Miguel Lorenzo*

Quina nota posa Antonio Montiel als primers sis mesos del nou Consell?

—Cal tenir en compte d'on veníem. Van ser 20 anys d'una majoria absoluta terrible, molt ideològica, amb manca de transparència, casos de corrupció i unes xarxes clientelars molt importants. Amb tot, s'han complert les línies bàsiques de l'Acord del Botànic, diria que el Consell progressa adequadament. Jo li posaria un notable. A Mónica Oltra ja la coneixia d'abans, però a Ximo Puig no l'havia tractat mai, i mantenim una relació prou fluida. Em recorda molt alguns alcaldes de poble que he tingut com a funcionari municipal. Tenim confiança, ens diem de tot de manera clara, i ens va bé així.

—De quina mesura presa pel nou Govern se sent Podem més orgullós?

—En destacaria dues. D'una banda, la gestació de l'Agència anticorrupció, amb l'assessorament de fiscals, associacions professionals i diversos col·lectius ciutadans. De l'altra, el tancament de RTVV va ser una ignomínia, i en aquest sentit, haver-hi posat les bases de la seua recuperació—des d'una lògica de projecte

de país i de televisió del segle XXI— em sembla molt important. Hem escoltat tothom, cosa que no havia passat mai. Fins ara les polítiques es feien pensant en els meus, i ara, en canvi, hem sentit la veu dels ex-membres de l'ens, la dels ex-treballadors del sector audiovisual... Aquesta manera d'actuar obre un cicle nou en la política.

—El 23 d'agost, l'endemà d'una reunió amb vostè i amb el president, la vice-presidenta del Consell va afirmar que el servei de radiotelevisió—en proves, amb productes d'arxiu, fins que al cap d'un any o any i mig començara a emetre amb normalitat—es recuperaria el Nou d'Octubre. Tres dies més tard, però, vostè va desdir-se'n i va forçar Puig i Oltra a fer marxa enrere.

—Nosaltres mai no hem volgut fer una televisió provisional. En volem una de moderna, desgovernamentalitzada, amb prou qualitat perquè els ciutadans la facen seua de seguida. Reconec que la nostra inexperiència ens ha jugat alguna mala passada. En aquella reunió, tots no vam entendre el mateix. De fet, la llei que hem aprovat ara és bastant millor que no la que es proposava aleshores. Si depèn

de nosaltres, tan sols es faran les proves estrictament necessàries, sense producció enllaunada. Ho decidiran els tècnics. A més, cal garantir els drets laborals dels ex-treballadors. Cal trobar-hi una eixida jurídica, laboral i mercantil, i mentrestant, contractar productes audiovisuals que es puguen emetre tant bon punt es pose en marxa la nova televisió, que serà enguany. No volem una tele de butxaca.

—La nova plantilla ha de ser formada només per ex-treballadors de l'ens?

—No. Durant un temps, els millors professionals del sector audiovisual pertanyien a RTVV, perquè la resta era Aitana [TVE] i poca cosa més. Les televisions privades no s'havien desenvolupat prou. Cal aprofitar aquella experiència, però també els joves que ixen de la universitat amb una altra mentalitat. Són nadius digitals! Els valencians som una xicoteta potència en matèria d'animació, per exemple, i caldria que aquesta gent elaborara productes per a la televisió pública. En primer lloc cal precisar quin model de televisió volem, i després, quina estructura hauria de tenir.

—Ha parlat de l'Agència anticorrupció. El conseller de Transparència, →

→ **Manuel Alcaraz, va dir a EL TEMPS que li agradaria establir-la a Alacant.**

—No ho hem parlat. De fet, hem pensat en una agència reduïda: un director nomenat per les Corts i una dotzena de funcionaris de la Generalitat. No volem una Sindicatura de Comptes *bis*.

—**A vostè li agradaria dirigir-la?**

—No. A mi m'agrada molt la feina de parlamentari. Pense que la direcció hauria de recaure en una persona independent consensuada pels grups, amb rellevància tècnica i coneixement en la matèria. I hauria d'estar acompanyat per funcionaris igualment preparats, alguns dels quals van acabar molt desmotivats l'etapa anterior, quan se'ls va relegar en benefici de contractats a dit o de becaris.

—**I la llei electoral? Aquesta és una altra de les exigències de Podem, com també de Ciutadans, de Compromís i fins i tot del PSPV-PSOE. N'hi haurà una de nova abans del 2019?**

—Confie que sí. El 20 de gener es constituirà la comissió de reforma de l'Estatut i de la llei electoral. No podem continuar menyspreant la voluntat popular. Al Congrés, si és possible de modificar la llei electoral de règim general [LOREG], ens agradaria canviar la circumscripció provincial per l'autonòmica. El sistema electoral actual deforma la fotografia real de la societat. A mi no em preocupa la fragmentació del mapa polític i tampoc no pense que el partit més votat haja de governar sí o sí. No té sentit que un partit amb el 25% dels vots governe sobre l'altre 75%.

—**Pròximament es revisarà l'Acord del Botànic. És una avaluació de la feina feta o una ampliació dels deures?**

—Totes dues coses. S'han complert bastants dels punts que incloïa, però allò no era un programa de govern. Eren les línies mestres d'una estratègia a seguir, i ha arribat el moment de revisar-les. Encara que de segur que encara ens trobarem més sorpreses desagradables, disposem de molta més informació que no aleshores. Ara que ja hem aprovat els Pressupostos del 2016 i que tenim l'infor-

me de la Sindicatura de Comptes i algun altre, podem fer una anàlisi més encertada i plantejar les propostes escaients. Al seu dia va suggerir-ho Mònica Oltra, i em va semblar interessant: els ciutadans han de poder fer una creu a cada punt que es duga a terme. Amb l'Acord que tenim això no és possible, tan sols fa referència a les línies mestres de què parlava ara, però una revisió ens permetrà d'aprofundir-hi i de fer una avaluació com cal. De fora estant de la política, sempre m'ha cridat l'atenció que no existira un mecanisme d'avaluació de l'acció de govern de cada institució. És això el que pretenem evitar, precisament. Hem de transitar cap a una administració més àgil i transparent, en què es determine amb claredat de quina manera es rendibilitzen més bé els recursos públics.

—**S'acabarà la legislatura sense que hi haja consellers de Podem?**

—[*Riu obertament.*] Això és dir massa! L'altre dia, Eva Ortiz [portaveu adjunta del PPCV a les Corts] va dir-me que s'havia jugat un sopar apostant que abans del 2017 hi hauria consellers de Podem. Jo vaig respondre-li que un any és massa temps, desconec què pot passar en els pròxims 12 mesos. No ho sé, no ho sé... De moment, anem fent feina. No hem vingut a ocupar cadires, som una eina de la gent i la nostra utilitat continua sent la dinamització de la vida parlamentària, actuar com a nexa entre la societat civil i el Govern.

—**Ara fa dos anys, quan va nàixer Podem, Pablo Iglesias rebutjava d'entrar a formar part en governs presidits per socialistes. El PSOE era la "casta"...**

—... jo ara parlo de la caspa! [*Riu.*]

—**La percepció ha canviat, doncs?**

—No, no ho crec. De fet, em preocupa la descomposició del Partit Socialista. Han de resoldre el seu conflicte intern. No poden continuar amb la seua idea d'Espanya... Els costa molt d'entendre algunes coses. Em recorda la reforma de la llei del divorci de Francisco Fernández Ordóñez, quan hi havia gent que defensava les essències davant una societat

«El Bloc no pot patrimonialitzar la idea de país. Ens cal un nacionalisme més cosmopolita, però alguns sectors del Bloc estan ancorats en una idea massa vella»

que hi anava molt per davant. Ara passa igual: la societat espanyola entén perfectament que tenim una història comuna paral·lela a un seguit de fets diferencials que han conformat la realitat actual. Això cal gestionar-ho amb intel·ligència, però el PSOE, per comptes de parlar de les coses importants i de posar idees damunt la taula, es limita a parlar del referèndum català. "És que el referèndum, és que el referèndum...!?" Escolteu, si això ja ho plantejava el PSC l'any 2012!

—**Li havia demanat si vostès estan disposats a formar part d'un Govern presidit per Ximo Puig.**

—Ara com ara resulta més útil que continuem espantant des de les Corts. No pensem en nosaltres, sinó en la nostra utilitat dins de la societat. Hem de donar una resposta al moviment del 15M, a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i a uns altres col·lectius.

—**Quina matèria li desperta més interès, de totes les que es tracten a les Corts valencianes?**

—Jo tinc un problema, i és que m'agrada tot...

—... o siga que no té una Conselleria predilecta.

—No, no en tinc cap.

—Si li donaren a escollir, no sabria quina triar, vaja. Podria entrar a qualsevol de les nou que ja hi ha.

—No em veig de conseller. M'omple molt la tasca parlamentària, que és ben complicada, perquè fas molta feina i els resultats tarden massa temps a traduir-se en la realitat. Amb tot, no em veig en una conselleria. Em preocupa molt la reforma de l'administració, tenim molt bons professionals desaprofitats. Cal estimular-los i donar-los les eines necessàries perquè siguin més eficients. Però també m'interessa molt el medi ambient o la reforma de l'Estatut. Per a un esperit inquiet com el meu, trobe que puc aportar molt més des de l'àmbit parlamentari.

—Tornem uns mesos cap enrere, a una setmana després de les eleccions valencianes. En concret, l'1 de juny,

quan vostè va propiciar la primera trobada a tres bandes amb Ximo Puig i Mónica Oltra, ella va arribar a la cita dient que representava "32 diputats" de dues formacions [els 19 de Compromís i els 13 de Podem] que tenien programes molt semblants. Què li va semblar?

—Bé, allò va ser una finta dialèctica. Si Mónica Oltra s'haguera postulat per ser presidenta de la Generalitat, hauria rebut el nostre suport.

—Va postular-s'hi, i molt.

—Sí, però quan vam seure a negociar de debò, va quedar clar que era molt més important el "què" -els continguts de l'acord- que no "qui". En iniciar les converses, vaig dir a Ximo Puig: "[Jorge]Alarte va perdre cinc escons i va fer-lo fora [de la secretaria general, el 2012]; tu ara n'has perdut 10, o siga que no estàs en la posició més bona per ser exigent, però bé parlem d'allò que importa: què podem fer pels valencians". Parlar-li amb tanta franquesa ha estat molt positiu per a la nostra relació personal.

—Pensa que ara, després del pacte amb Compromís a les eleccions estatals, Mónica Oltra sí que representa els 32 diputats que deia?

—Ara hem fet una campanya conjunta per tal de provocar el canvi polític a Madrid, que també era una gran necessitat.

—Per Madrid, Iglesias diu que "mi hombre en Valencia es Mónica Oltra".

—Bé, diguem que no és una expressió molt afortunada. Però li he de dir que jo no em sent desautoritzat, de cap manera. Malgrat les coincidències, som dues forces diferenciades i dos grups parlamentaris diferenciats que representen dos espais polítics diferents. Els ciutadans entenen a la perfecció que hi ha un Podem i un Compromís a les Corts valencianes, que a les eleccions generals poden anar junts, però cada acció política té la seua lectura al seu territori concret.

—Què li va agradar menys dels quatre mesos de negociacions tan complicades amb Compromís a fi de bastir la llista conjunta al Congrés?

—Va costar molt de bastir, sí. La primera va ser el 10 de juliol, i el mes de setembre, els representants del Bloc van alçar-se de la taula perquè havien convocat un referèndum intern [celebrat del 12 al 19 de setembre i en què el 74% de la militància va rebutjar una coalició de Compromís amb Podem]. Em va semblar un gest estètic, podia entendre que tingueren aquest prurit, però igual com ens van dir que no assistirien a les reunions, ens van dir que Compromís continuava representat en elles [a través dels membres d'Iniciativa designats a l'efecte]. Per tant, mai no vam tenir la sensació que únicament dialogàvem amb Iniciativa, sinó que teníem clar que ho fèiem amb la coalició Compromís.

—En canvi, Iniciativa deia que el referèndum del Bloc era fal·laç perquè plantejava l'opció d'acudir als comicis com a Compromís, cosa que envaïa la seua autonomia com a partit...

—Nosaltres, com a Podem, sempre vam ser clars i transparents. Volíem donar resposta a les demandes de la gent. A mi també m'hauria agradat que hi entrara Esquerra Unida, i encara més que això s'haguera plantejat des de l'inici i no al final, quan una part del Bloc va fer servir la presència o no d'Esquerra Unida com un element nuclear per tal d'arribar a un acord.

EL SÍNDIC AL SEU DESPATX. Antonio Montiel, en un moment de l'entrevista, mantinguda al seu despatx de les Corts valencianes. Hi destaca un peluix amb el logo de Podem. El síndic parlamentari de la formació morada té bessons de 5 anys.

→ —**Qui va tancar la porta a EUPV van ser vostès. El juliol, van dir-los que no en volien saber res, i al novembre, *in extremis*, el seu negociador, Pau Belda, ni tan sols no va lliurar-los cap paper.**

—Va haver-hi una errada de comunicació. Em va saber greu que no hi haguera acord, sobretot perquè s'ha demostrat que el número 4 per València sí que obtenia un escó.

—**No se'ls va dir res més. Cap paper.**

—Els papers de la negociació entre Compromís i Podem són les notes de cada acta, que guarde en una carpeta, i puc assegurar-li que en són molts.

—**No en deuen ser molts, però 18 hores després de la darrera reunió amb EUPV, vostès i Compromís van registrar un protocol al notari que contenia unes quantes pàgines...**

—No hi havia cap més paper. Supose que, durant les negociacions amb Esquerra Unida, se'ls va fer arribar. En tot cas, trobe que IU tenia l'obsessió de tenir grup parlamentari propi a Madrid, i en fer els números, van veure que havien de treure un escó a València en solitari. Una part del partit estava més pendent d'això que no d'arribar a un acord amb nosaltres. Tots n'hem d'aprendre, però, les coses podrien haver-se fet millor.

—**Vostè va admetre que no seria fàcil tenir un grup propi al Congrés, i ara es veu clar. PP, PSOE i Ciutadans diuen que el reglament de la Cambra impedeix que Podem es disgregue en quatre grups: el propi, el català, el valencià i el gallec.**

—Sóc jurista, però no tinc una confiança cega en les normes jurídiques, que són fruit de moments històrics i de les diverses correlacions de forces. El resultat de les eleccions afavoreix una interpretació més laxa del reglament. El PSOE hauria de passar per damunt de la lletra del reglament i centrar-se en el seu esperit real. Si s'entesta a defensar l'Espanya profunda, s'equivocarà de ple.

—**El protocol estipula que, en cas de no constituir grup propi, els diputats de Compromís emigrarien al grup mixt.**

—Sí, i els de Podem constituïríem un subgrup valencià transitori, fins que es resolga la qüestió. Pensem arribar al Tribunal Constitucional, però si no, cada diputat podrà escollir on anar.

—**En casos així, el Constitucional sempre ha donat la raó a la Mesa. Descarta que els dos diputats d'Iniciativa es queden amb Podem?**

—La situació interna de Compromís és prou delicada per a una cosa així. Hi ha un congrés del Bloc a la cantonada, sorgeixen veus que demanen de transformar Compromís, si més no, en una federació... No crec que se'n queden, però no descarte res. No és una decisió nostra.

—**Si es repetiren les eleccions espanyoles, caldria reeditar l'entesa?**

—Caldria reeditar la confluència millorant alguns detalls de la campanya.

—**Esquerra Unida s'hi podria sumar?**

—A Podem fa setmanes que sentim el degoteig de persones provinents d'Esquerra Unida, sobretot gent jove, de l'àmbit universitari. Els joves són més desperts, més ràpids. L'executiva d'Esquerra Unida haurà de prendre decisions. Fins i tot el PACMA s'hi podria sumar.

—**Què diferencia ara mateix Podem de Compromís?**

—Nosaltres no tenim un corrent independentista, i en política social, per la nostra vinculació estreta amb el 15M i uns altres col·lectius, prioritzem l'eix social per damunt de l'eix nacional. Compromís és més heterogeni que no nosaltres. Persones com Francesc de Paula Burguera o Pepa Chesa són d'una ideologia més centrista que no social. Els nostres programes coincideixen al 80%, però això no vol dir res. La nostra gent ve d'un esperit més llibertari.

—**No s'imagina Podem integrat a Compromís com un partit més?**

—No, de cap manera.

—**I repetir la coalició als comicis valencians?**

—D'això, en podem parlar. Ara bé, el Bloc ha de fer una anàlisi en profunditat. Té una història molt digna, però no pot patrimonialitzar la idea de país. La idea de país no és patrimoni de ningú. València és tot aquell que viu i treballa al País Valencià, com dèiem els xarnegos a la Transició. El

Bloc té una història de resistència molt digna, però no és temps de resistència, sinó de mestissatge. La societat és molt més madura, i aquesta és una visió que li falta a la gent d'aquest món. Ens cal un nacionalisme més cosmopolita, però alguns sectors del Bloc -els quals cal lloar pel seu esforç durant els anys de misèria- estan ancorats en una idea massa vella. ●